

PROPAST ČASU I
ROMAN BUREŠ

PROPAST ČASU







ROMAN BUREŠ

PROPAST ČASU



PROPAST ČASU I



NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Roman Bureš, 2024

Cover Illustration © Ondřej Hrdina, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0216-6 (print)

ISBN 978-80-278-1509-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1510-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1511-1 (pdf)

Milá čtenářko, vážený čtenáři,

dovol mi, abych krátce vysvětlil, co je tohle vlastně za knihu.

Není to čtvrtý díl *Propasti času*.

Není to ani sequel, prequel či jiný quel.

A pozor, není to ani nové vydání!

Nejvhodnějším výrazem je asi remake. *Propast času* (včetně obou pokračování) byla napsána znova, od nuly.

Proč jsem něco tak zbytečného udělal? Samotný Stephen King říká, že žádná kniha není nikdy dokončena. A já to cítím stejně. Pořád je co vylepšovat, co vyškrtnout, co napsat jinak...

A v posledních letech jsem si říkal, že dnes bych to napsal lépe. A říkal jsem si to tak dlouho, až jsem to nakonec udělal.

Ne že by byla první verze vyloženě špatná, ale je třeba si uvědomit, že jsem ji začal psát v létě 2013, čili v okamžiku, kdy od mého vůbec prvního pokusu napsat cosi jako beletrii uběhlo pouhých osmnáct měsíců. Jistě uznáš, že to je sakra málo na to, aby bylo dílo kvalitní a autor vyzrálý.

Pokud není génius.

Což nejsem...

Chápej, sice mi bylo 38 let, ale coby autor jsem byl sotva batole, které do všeho kouše a sahá na věci, na

které sahat nemá. A na textu je to znát. Tahle nová verze se stylisticky blíží ke knihám jako *Inferium* nebo *Planeta idiotů*, kde, jak si troufám tvrdit, jsem již trochu uzrál.

Co je na první verzi dobré, je příběh. A ten jsem zachoval. Takže další varování: Pokud jsi četl starou verzi, budeš tušit, co se asi tak bude dít (i když myslím, že tě leccos překvapí). Z textu původní *Propasti času* zbylo jen několik frází, které se mi povedly už tenkrát, jinak je rukopis zcela nový.

Také se objevily nové vědecké poznatky. A jelikož jsem houba, která ráda nasává nové informace, spousta těchto poznatků jsem do knih zakomponoval.

Důrazně nedoporučuji navázat na tento první díl původní *Císařovnou* a potom *Impériem*. Staré verze se s těmi novými rozcházejí a na novou *Propast času* ne navazují, byl by to jenom zmatek a byl bys, čtenáři, zklamaný. Dost možná přímo naštvaný.

Nové verze druhého a třetího dílu budou brzy následovat.

Doufám, že si to užiješ.

Roman Bureš

*Lidé coby jedinci bývají poměrně inteligentní,
avšak lidstvo jako celek vůbec neví, co dělá.*
Jamarmat, nejvyšší mediátor Velké Matky
v letech 2228–2278



PROČ?!

Ikonický nápis na Zvonici sv. Marka,
jediné benátské budově vyčnívající
nad mořskou hladinu,
autor neznámý

Na začátku byl vítr.

Toňu probudil uprostřed noci, naříkal kolem okenních rámu a opíral se do střechy, až to ve starých krovkách lupalo. Převalila se na bok a na hlavu si položila polštář.

Když se probudila podruhé, budík ukazoval 7:15. Okno do pokoje pouštělo měkké sluneční světlo, ale silné poryvy dál bušily do střechy. Napadlo ji, že to možná souvisí s predikovaným ochlazením.

Dole v kuchyni zapálila hořák a na sporák postavila starou babiččinu konvici. Když starosvětsky zapískala, Toňa si zalila kávu a vrátila se do patra. Ranní popíjení kávy s výhledem na celou vesnici se stalo jejím rituálem. Až se po prázdninách vrátí na pražskou kolej, bude jí to chybět.

S hrnkem v ruce vyšla na balkon a vítr do ní vrazil jako rozjetý vlak. Byl mnohem silnější, než se zdálo, a Toňa musela přivřít oči kvůli poletujícímu prachu.

Když je zase otevřela, zůstala nechápavě zírat.

Nevěděla, jak dlouho stála a tupě civěla z balkonu, možná vteřiny, možná celé minuty. Z hrnku se kouřilo, vítr nadouval její pyžamové kalhoty a konečky vlasů jí šlehaly do obličeje. Mozek se celou dobu snažil zpracovat výhled z balkonu.

Pokoušela se ten výjev někam zařadit, pochopit ho, zasadit do nějakého kontextu.

Měla pocit, jako by se její mysl zasekla ve smyčce.

Promnula si oči.

Nic se nezměnilo, ten obraz byl stále špatně. Měla by vidět červené sedlové střechy, po pravici křižovátku, na levé straně náves s kapličkou a v dálce pole...

Jenže od obzoru k obzoru se rozprostíral les.

Žádné domy, žádná silnice, žádná země rozkouskovaná na jednotlivá pole, jen les. Hustý a temný. Vítr ohýbal špičky stromů, až to vypadalo jako zvlněné moře. Nekonečné zelené moře.

Volnou rukou bezděky hrábla do prázdna. Ten pohyb možná vykonalo její podvědomí, které dospělo k závěru, že je to nějaká iluze.

Donutila se k pohybu a došla k zábradlí, rozhlížela se. Sousedovic dům stál přesně tam, kde by měl. Jenže zbytek vesnice byl prostě... pryč.

Ale to samozřejmě není možné! Vesnice se čtyřmi stovkami obyvatel nemůže jen tak zmizet. A les pokrývající obzor taky přes noc nevyroste...

O Toňu se pokoušela závrať, jako by stála na okraji hluboké propasti.

A možná tam skutečně stojí – a ta propast je konec její přičetnosti.

Pomaloučku zacouvala do pokoje a zavřela dveře. Došla k oknu ve zkoseném stropu a bázně z něj vyhlédla. Svažité zahrádka za domem vypadala stejně jako včera. Za plotem pořád stál vysílač mobilního operátora.

Pokoušela se zklidnit dech, hyperventilace způsobila, že se jí motala hlava.

Vrátila se ke dveřím na balkon. Po chvíli váhání je znovu otevřela a vítr vtrhl do pokoje. Na opačné straně se nic nezměnilo, hustý les místo rudých

střech. Opět vyšla ven a s pocitem závratí obešla malý balkon. Vítr ohýbal vršky starých mohutných stromů a svištěl ve větvích. Vrátila se a potichu za sebou zavřela. Jako by se bála udělat hlasitější zvuk. Uvědomila si, že si šeptem mumlá, že to není možný a že to bude dobrý...

Otevřela šuplík, aby se oblékla, a chvíli nechápavě civěla na kafe, které stále držela v ruce. Když ho pokládala na komodu, trochu ho vylila.

Do očí se jí draly slzy paniky.

Nějak se to vysvětlí. *Musí* se to přece nějak vysvětlit!

O minutu později vyšla z domu.

Na kopci nad vsí stály pouhé dva domky, ke kterým vedla stará panelová silnice. Lemovalo ji křoví, které Toně milosrdně zakrývalo výhled.

Mohla by zazvonit u sousedů, ale neměla odvalu se o svoje poznání (nebo možná šílenství) podělit. Než ze sebe udělá naprostého idiota, musí si to nejdřív ověřit.

Panelovka klesala v oblouku a dole se napojovala na hlavní silnici. Toňa naprosto potlačila fakt, že hlavní silnici z balkonu neviděla.

Možná proto ji šokovalo, že panelovka končila uprostřed svahu.

Jen tak, bez varování. Na jedné straně byla, a na druhé už ne. Ještě včera večer po ní šla domů, ale teď její spodní polovina prostě chyběla, jako by tam nikdy nebyla.

„Co se to děje?“ špitla do větru.

Opět pocítila závrať. Nadechla se a přerývaně vydechla, vztekle si protřela uslzené oči.

Došla k ostrému, dokonale rovnému řezu a bezradně se zastavila. Bála se panelovku opustit. Měla pocit, že je posledním spojením s jejím zdravým rozumem.

Klekla si a prsty přejela po okraji panelu, hrana byla ostrá jako břit. Položila na něj dlaně a opatrně se naklonila, jako kdyby klečela na střeše věžáku. Panely sem pokládali někdy v šedesátých letech minulého století, byly silné dvacet čísel a měly vydržet navěky. Jenže teď jeden z nich někdo hladce rozřízl a ty zbylé odnesl. Přes noc... A s nimi i celou vesnici.

Natáhla roztřesenou ruku a pomalu, pomaličku ji položila na zem. Nabrala hrst černé zeminy a nechala ji propadnout mezi prsty.

Ach, kéž by to byl sen... extrémně živá noční můra...

Vlepila si facku. A ještě jednu, pořádnou, až jí před očima zatančily hvězdičky. Ne, neprobudilo ji to.

Několikrát se pomalu nadechla a dlouze vydechla, jako by se připravovala na důležitý sportovní výkon. Postavila se. Tam, kde ještě včera vedla silnice lemovaná domky, nyní stály mohutné kmeny starého lesa. Koruny šuměly ve větru, kmeny praskaly a kdesi v dálce se ozvala kukačka.

To ji povzbudilo. Ten zvuk byl tak obyčejný a laskavý.

Zvedla nohu a překročila řez. Teniskou došlápla do spadaneho listí. Všechno v ní křičelo, ať toho okamžitě nechá a běží se schovat do bezpečí domova. Ať zavolá rodičům, pustí si televizi; ať se vrátí do bubliny důvěrně známé reality.

Jenže Toňa místo toho udělala několik kroků směrem k lesu. Země byla měkká a suché listí jí pod

podrážkami praskalo. Ohlédla se, panelovka tam stále byla, se světle šedým seříznutým okrajem. Všimla si, že řez je součástí jakési linie, která se táhne od severu na jih.

Jedna strana byla trochu výš než ta druhá. Na jedné straně rostla špinavá tráva, která ještě včera tvořila krajnici silnice, na té protější bujely kapradiny. Pomalu se podél té linie vydala. Větve přečnávající přes onu magickou linii byly seříznuté do roviny, pahýly větví a kmenů byly světlé, orosené mízou.

Jsou to nějaké kulisy, které tu postavili přes noc? Třeba je to součást nějaké skryté kamery... To by jí ale museli dát do jídla drogy, protože randál stavby by ji probudil...

Prober se! okřikla se v duchu. Tohle nikdo nepostavil! To se tady objevilo!

Šla opatrně podél hranice mezi realitou a lesní halucinací. Neustále se ohlížela po panelovce, za křovím na kopci dokonce viděla zábradlí balkonu a střechy obou domů. Stejně by se měla vrátit, co když to všechno zmizí a ona zůstane navěky uvězněná tady... v tomhle... ať už je to cokoli.

Kukačka opět zakukala. Toňa vzhlížela ke korunám.

Je také docela možné, že právě kráčí po silnici a brzdí dopravu. Lidé na ni troubí a z oken aut křičí, ať sakra uhne. A ona jen nevidomě civí k nebi a prohlíží si neexistující les.

Musí se vrátit! Zavolá mámě, že jí není dobře, jestli by nemohla hned přijet. Napustí si vanu a počká na ni. Ona si vždycky se vším poradí.

Už se chtěla otočit, když si všimla cesty.

V pravém úhlu navazovala na linii zlomu a nořila se do hloubi lesa, široká asi dva metry.

Toňa nerozhodně nakukovala do šumícího a praskajícího hvozdu. Byl listnatý a oproti všem lesům, které kdy navštívila, se zase tolik nelišil, možná jen kmeny byly o něco mohutnější.

Zdálo se, že asi sto metrů daleko cesta kříží ještě jednu. Do toho lesa se jí nechtělo, ale sto metrů by mohla zvládnout.

Utéct a schovat se znělo lákavě, jenže Toňa potřebovala odpovědi. Nebo aspoň nápovědu.

Vkročila mezi stromy a vytřeštěně se rozhlížela. Kdesi spustil datel svoji kulometnou palbu.

Cesta se skutečně křížila s další. Úzké vyježděné koleje naznačovaly lidskou přítomnost. Ale jít dál už se neodvážila. Jako nejreálnější jí pořád připadala hypotéza psychické poruchy doprovázené halucinací. Nerada by, aby ji srazilo auto, které není schopna vidět.

Pomalů se vydala zpět. Po pár krocích však zaslechla zacinkání.

Zastavila se se zatajeným dechem.

Cinkání se ozvalo znovu.

A zase. Zvoneček se blížil.

Má utéct, nebo tomu jít naproti? Její zaseknutý mozek na tu zapeklitou otázku nenašel odpověď, a tak jen stála jako laň paralyzovaná světlomety.

Cinkání se blížilo, slyšela kroky a mezi kmeny zahlédla siluetu. Napadlo ji, že je to kentaur. Vlastně to považovala za docela věrohodné.

Jenže to byl muž jedoucí na oslu.

Když ji zaregistroval, zvedl ruku na pozdrav. Jeho počínající úsměv, který odhaloval bezzubá ústa, však rychle odumřel.

Oba na sebe nevěřicně zírali. Muž měl na sobě šedé hadry v pase převázané provazem, v pokožce bosých nohou zažranou špínu.

On zase poulil oči na Tonino fialové tričko, když sjel pohledem na křiklavě růžové tenisky, pokřížoval se.

„Kdo jste?“ zeptala se.

Muž se znovu pokřížoval a patami kopal oslíka do slabin.

„Promiňte,“ rozběhla se k němu. „Jsme pořád v Nedabyli, že jo?“

Muž se po ní ohlížel a přitom hulákal: „Vyjé! Vyjé!“ A dál kopal nešťastného osla, který zvýšené tempo komentoval hlasitým hýkáním.

„Kam jedete?“ volala za ním.

Jenže člověk i zvíře mizeli za ohybem cesty, kam se ona neodvážila. Cinkání zvonečku odeznívalo.

Na čele jí vyrazil pot a zachvátila ji nevolnost. Měla pocit, že se jí žaludek proměnil v žulovou kouli. Jen tak tak se stihla předklonit a vyzvracet. Pokud měl nastat správný okamžik pro paniku, bylo to právě teď.

Rozběhla se zpátky po cestě, vyrazila z lesa a sprintovala ke kopci s odříznutou panelovkou. Do vrchu vyběhla napůl oslepená slzami. Rozrazila vchodové dveře a zabouchla za sebou. V kuchyni popadla mobil a rychlou volbou vytočila mámino číslo.

Ozvalo se krátké zapípání a telefon utichl.

Vytočila tátu – stejný výsledek.

Když vytukala 112, už brečela jako dítě, které se ztratilo v nákupáku.

Marně to zkoušela stále dokola, volnou rukou přitom popadla ovladač a chtěla zapnout televizi, ale nešel proud.

Jako by tam venku nikdo nebyl. Jako by celý svět někam zmizel.



Z transu ji probralo zaklepání na vchodové dveře.

Trhla sebou. Seděla v chodbě na zemi opřená o zeď, v ruce stále držela zbytečný mobil. Sděloval jí, že je 07:58 a baterka je na dvaceti procentech.

Další zaklepání, trochu silnější.

Po čtyřech se doplazila ke dveřím a vysoukala se nahoru ke kukátku. Obávala se, co jí její chorý mozek nabídne tentokrát.

Za dveřmi však stála paní Milerová.

Toňa otevřela na škvíru a nevědomky dveře zapírala tělem, připravená okamžitě je přirazit.

„Ahoj, Toni,“ usmála se stařenka.

„Ahoj, teto.“

Dlouholetá sousedka její babičky nebyla technicky vzato Tonina teta, ale říkala jí tak už od doby, kdy sem jako capart jezdila na prázdniny.

„Jsou tu vaši?“

„Přijedou až zítra.“

Teta Milerová s křečovitým úsměvem pokývala hlavou a s rukama sepjatýma na prsou se rozhlédla po ulici. Pak se znovu zadívala na Toňu a se stisknutými rty se zeptala: „Mužu dál?“

Toňa na okamžik zaváhala. Nakonec však otevřela a ustoupila stranou. Teta se znovu rychle rozhlédla a vděčně vpadla dovnitř.

„Jak se dnes máš, Toničko?“

Ruplo mi v kouli... Málem to řekla nahlas.

„Půjdeme do kuchyně?“

Usadily se u stolu. Voda byla ještě horká a Toňa zalila kafe. Zatím nesebrala odvahu promluvit, konverzaci naštěstí zastala teta, která rozváděla, že jim nejde elektřina ani plyn. Toňa už chtěla namítnout, že jí plyn jde, ale pak si uvědomila, že sporák jede na propanovou lahev.

Když si míchala kafe, teta Milerová se nenuceně zeptala, zda už byla venku.

Ruka se lžičkou se zastavila v půli pohybu. Toňa se jí podívala do očí a přikývla.

„To je dobře... to je dobře,“ koutky úst staré ženy zacukaly. „A všechno v pořádku?“

„Stalo se něco?“ Toňa ta slova spíš vydechla, než vyslovila.

Teta se zavrtěla a napila se kafe na kuráž.

„Víš, šla jsem k Vietnamcům pro rohlíky. Mám je ráda křupavé, ideálně když jsou ještě teplé. Říká se, že by se teplé pečivo jíst nemělo...“

„Teto!“ přerušila ji Toňa. Měla chuť křičet, ale zeptala se klidným hlasem: „Koupila jsi ty rohlíky?“

Stařenka v tu chvíli vypadala nesmírně křehce. Chvíli na Toňu zírala a s odpovědí si dávala na čas. Když už Toňa myslela, že se neudrží a zajecí, teta si odkašlala: „Víš... došla jsem dolů po silnici a... asi si budeš myslet, že mluvíš se senilní babkou...“

„Silnice byla odříznutá?“ vyhrkla Toňa. „Byl tam les?“

Tetě opět zacukaly koutky, dotáhnout úsměv do konce se jí však nepodařilo. „Ano, byl tam les.“

„Žádná Nedabyle.“

Stařenka zavrtěla hlavou: „Celá ves je pryč.“

Brada se jí roztrásla a oči zalily slzami. Toňa popadla její ruce do svých a pevně je sevřela.

„Jak je to možné, Toničko?“

„Není to možné.“

„Ale vidíme to přece obě!“

„Tak jsme si aspoň dokázaly, že jsme příčetné,“ pokusila se usmát Toňa. „Nedabyle se sice vypařila, ale my jsme příčetné!“

Chvíli tak seděly, držely se a užívaly si důkaz vlastního zdravého rozumu.

„Doprovodíš mě?“ poplácala teta Milerová Toňu po ruce. „Musíme to nějak kulantně oznámit Oldovi. Už má za sebou dva infarkty, bojím se, že kdyby to viděl na vlastní oči, sekne to s ním.“

„Bude nás mít za blázný.“

„No právě...“

Toňa se znovu zkusila někam dovolat. Opět marně. Mobilní i internetové připojení zmizelo.

„Zkusíme to u nás z pevné linky.“

Společně vyšly do ulice. Vítr cloumal křovím, které jim zakrývalo výhled na zelené hektary nenadálého nočního přírůstku.

Ve slepé ulici stály pouze dva domy. Když Tonina babička zemřela, rodiče si domek nechali a využívali ho jako chalupu, jako útěk z rozpáleného budějovického

sídliště. Měli v plánu postupně ho renovovat a odstěhovat se sem na důchod.

Teta Milerová vešla do domu jako první. Zkontrolovaly prázdnou kuchyni, společně pak prošly chodbou a po schodech se vydaly do patra. Stará paní otevřela dveře ložnice.

„Proboha!“ vyjekla a vtrhla dovnitř.

Oldřich Miler ležel na zemi, jeho žena k němu přiklekla a do rukou vzala jeho zkrvavenou hlavu.

„Ach, bože můj...“, vzhledla a zadívala se na zkoprnělou Toňu. „Pomůžeš mu? Jsi přece doktorka!“

Teta Milerová to tak měla zafixované, protože babička o Toně neustále mluvila jako o paní doktorce. Už tolikrát se to Toňa pokoušela uvést na pravou míru – pokud někdy ve vzdálené budoucnosti skutečně doktorát získá, nebude to z medicíny, ale z klasické archeologie!

„Nestůj tam a pomoz mu!“

Toňa k tělu přiklekla z druhé strany. Předloni se sice iniciativně přihlásila do kurzu první pomoci, ale teď si nemohla na nic vzpomenout. Jako by se jí to z hlavy vypařilo. Jen proto, aby udělala aspoň něco, prohlédla mužovo temeno. Měl jen roztrženou kůži, patrně si to udělal při pádu.

Pak si vzpomněla, že by měla zkusit srdeční pulz a dýchání.

Roztrhla pyžamový kabát, až se rozletěly knoflíky, a přitiskla ucho na hrudník porostlý dlouhými šedými chlupy.

Teta nahlas popotahovala.

„Pšš!“ okřikla ji Toňa.

Ne, nic. Je si jistá, že srdce nebije.

Najednou se jí to vybavilo: pokud se srdce zastaví, je na řadě masáž. Tou se do mozku dostane víc kyslíku než dýcháním do úst!

Polohlasem si opakovala instrukce a přesunula se k hlavě pana Milera.

Zvrátila ji a uvolnila dýchací cesty. Opět se přesunula na bok a začala s masáží. Šla do toho tvrdě a pokoušela se nevnímat nepříjemné prohýbání hrudního koše.

V duchu počítala vteřiny. Mít narovnané paže, nelitovat tělo pod sebou, jen se ho snažit vzkřísit...

Teta Milerová vstala.

Jednadvacet! Jednadvacet! opakovala si jako kouzelnou mantru.

Ramena už ji bolela, správně by se měla s někým vystřídat.

Jednadvacet! Jednadvacet!

Jedna vteřina – jedno stlačení. Hlavně nepolevovat v tempu!

Jednadvacet...

Na rameni ucítila ruku. „Drahoušku, nech ho být.“

„To může... trvat... několik... minut,“ odpověděla zadýchaně.

„Už to děláš půl hodiny.“

To není možné! Dál se pokoušela o masáž, pot jí kapal z nosu přímo na sepjaté ruce. Ramena měla v jednom ohni. I když se s tím snažila bojovat, umdlévala.

„Nech ho odejít,“ poprosila ji stařenka.

Trvalo další čtvrt hodinu, než to Toňa vzdala.

Vyčerpaně klečela vedle mrtvého těla a snažila se vzchopit. Mentálně i fyzicky.

Starého pána neznala tak dobře, neříkala mu *strejdo*, ale *pane Milere*. Ale podle všeho to byl hodný člověk a dobrý manžel.

Toňa se roztřeseně zvedla a opřela se o okenní parapet. Odsud byl stejný výhled jako z Tonina balkonu. Pan Miler vstal, uviděl les a jeho srdce si řeklo, že tohle už je na něj moc.

Strašlivě se jí zastesklo po rodičích. Viděla je včera večer, ale měla pocit, že jsou pryč celé měsíce. Poprvé si s hrůzou uvědomila, že existuje reálná možnost, že je viděla naposledy.



Uplynuly tři hodiny.

Sto osmdesát minut nicoty. Žádná elektřina, žádný internet, Tonin mobil neměl signál a do úplného vybití mu zbývalo dvanáct procent. Nechtěla opouštět tetu Milerovou, ale ta ji požádala o trochu soukromí – chtěla se rozloučit s manželem.

Většinu z těch tří hodin strávila Toňa na balkonu, kde marně šermovala ve vzduchu mobilem ve snaze chytit zatoulaný signál; kde se pokoušela zaslechnout nějaký zvuk lidské činnosti, zaslechnout sirénu, motorové vozidlo nebo zahlédnout letadlo. Celou dobu do ní bušil studený vítr.

Také si prošla zahradu, která vypadala naprosto netknutě, stejně jako svět za jejím plotem. Cítila se dokonale rozpolcená. Jedna její část chtěla přelézt plot a vydat se do starého dobrého světa, který znala ze včerejška.

Další část tu chtěla čekat na pomoc. Byla si jistá, že je svědkem jakési neobyčejné události, a její mysl odkojená jednadvacátým stoletím, ve kterém měl stát vše pod kontrolou (nebo se tak přinejmenším tvářil), čekala policii, záchranáře a vrtulníky.

A pak tu byla ještě její třetí, neposedná část, která by se nejraději vydala do toho lesa.

Uvědomovala si, že tenhle nápad je naprosto pitomý a že by se chovala jako postavička z béčkového horroru, která leze přesně tam, kam lézt nemá... Jenže Toňa byla už od malička extrémně zvědavá. Fascinovalo ji vše, od historie přes futurologii, vesmír a přírodu, až po vědu a záhady. Vždy toužila objevovat neznámé. Se svým prospěchem mohla studovat cokoli, ale vybrala si klasickou archeologii.

Z balkonu viděla tetu Milerovou, jak vyšla z domu na zahradu. Křikla na ni, ale stará paní ji v tom vichru neslyšela. Toňa tedy sešla dolů na ulici a bez dovolení prošla domem Milerových.

Stará paní kopala hrob.

Když zaregistrovala Toňu, podívala se na ni zarudlýma očima. Toňa jí ze slabých rukou vzala rýč a dílo dokončila. Společně se vrátily do domu. Tělo zabalené do bílého prostěradla již mělo znaky posmrtné ztuhlosti. Toně připomínalo spíše voskovou figurínu než lidskou bytost.

Napadlo ji, že by ho měly nechat tam, kde je – až se někdo objeví, bude si s ním vědět rady –, a dráždilo ji, že tetu Milerová aktem vykopání hrobu přiznává, že nikdo nikdy nepřijde. Přesto jí pomohla tělo stáhnout dolů do přízemí. Táhla muže za nohy a jeho temeno

tlumeně tlouklo o schody. Než ho dokázala odvléct na zahradu, propotila tričko. Nevěřila by, jak dokáže být mrtvé tělo těžké. Konečně žuchlo do hrobu, který byl hluboký tak akorát. Společnými silami na něj nahrnul y zeminu a kameny z nedaleké skalky.

Stará paní zůstala na kolenou, pokřižovala se a tiše se pomodlila. Toňa nikdy v žádné nadpřirozené bytosti nevěřila, a tak zůstala stát tiše opodál. Teta potichu vyslovila *amen*, opět se pokřižovala a cípem zástěry naposledy otřela oči. Vstala a pozvala Toňu na oběd, ze včerejška jí zbylo pečené kuře.

Toňa nechtěla obtěžovat, ale měla dojem, že teta Millerová tentokrát nechce zůstat sama. Také si uvědomila, že je poledne a ona ještě nesnídala a katastrofická zběsilost odehrávající se před prahem její žaludek absolutně nezajímala.

Naobědvaly se v Tonině domě, kde mohly jídlo ohřát a udělat si kafe.

„Půjdu se tam podívat,“ pronesla nakonec teta Millerová.

„Do toho lesa? Ne, to nepůjdeš!“

„Říkala jsi, že jsou v něm cesty a potkala jsi tam člověka.“

„Ale vypadal jako vágus. Možná jich tam je celá tlupa!“

„Takhle o lidech bez domova nemluv, Toni...“

„Počkala bych do zítřka, a když se nic nezmění, vyrazíme na druhou stranu. Tam vypadá všechno v pořádku.“

„Ale to je do kopce. Navíc včera pršelo a pole je plné bláta. Musely bychom pěšky a já až do Doubravice nedojdu. Natož do Budějic!“

„Tak počkáme tady. Zítra je pátek a přijedou naši.“

„A jak, když zmizela silnice?“

Toňa pevně semkla rty. Hlavou se jí honily různé odpovědi, ale žádná nedávala smysl.

„Jet nahoru autem nemůžeme, ale do toho lesa ano,“ namítla teta Milerová.

„To není dobrý nápad...“

„Nenutím tě,“ zazubila se. „Pojedu tam sama, a až se vrátím, řeknu ti, co jsem našla.“

„To je přece hloupost...“

„A vyrazím hned. Proč otálet?“

Vstala a odešla ke dveřím, začala se obouvat.

„Vždyť ani nemáš řidičák!“ vytkla jí Toňa.

„Mám, takový ten růžový rozkládací.“

Vyšla ven a dveře se za ní zabouchly.

„Ach, krucinál,“ zahučela Toňa.

Do notesu napsala:

Jela jsem s tetou Milerovou prozkoumat ten les (doufám
teda, že ho taky vidíte).

Počkejte na mě, do 13:00 budu zpátky.

Toňa.

List vytrhla a magnetem připnula na lednici.

V garáži Milerových stála staříčká, avšak pečlivě udržovaná felicie. Rudý lak se leskl a interiér voněl po stromečku visícím ze zrcátka.

„Je v tom benzín?“ zeptala se sklíčeně Toňa s pohledem upřeným na páku manuální převodovky.

Řidičák sice měla, ale jezdila jen výjimečně, navíc tátovým automatem.

„Olda vždycky dbal, aby měl plnou. Že prý poloprázdná nádrž není dobrá pro motor.“

„Hm, bezva.“ S rukou na klíčku zapalování se Toňa naposledy podívala na starou paní: „Pořád si myslím, že je to blbej nápad.“

„A ty nejsi zvědavá?“ dostalo se jí lišácké odpovědi. „Nechceš tu záhadu rozlousknout?“

Toňa rezignovaně vydechla. „Fajn, ale pojedeme jenom kousek, a když tam bude bláto, vrátíme se.“

„Dobře, dobře, tak jed' už.“

Toňa nastartovala, zařadila jedničku a pustila spojku. Auto udělalo divoký výpad a chcíplo.

Vyjet z garáže se jí podařilo až na třetí pokus, jela po silniče krokem a spáry mezi panely otřásaly celou karoserií. Před řezem skoro zastavila, dojela na jeho hranu a zhoupala se dolů. Na rozdíl od promoklé východní strany byla tato nová strana suchá jako troud.

Felicie jela nakloněná po linii zlomu a Toňa odbočila na cestu, kam se mezi stromy jen tak tak vešla. Na křižovatce, kde se cesta napojovala na další s vyježděnými koleje, zastavila. Nebylo však komu dát přednost, ať už lesní technice, nebo oslům, a tak na ni s trochou manévrování vjela.

V autě se cítila o něco bezpečněji, než kdyby to šly pěšky. Půda byla suchá a pevná a felicie se dvacetikilometrovou rychlostí kolébala do nitra neznámého lesa.

Cesta se klikatila mezi masivními kmeny pokrytými mechem, pod stromy rostlo kapradí s ohromnými listy. Toňa si připadala jako Červená karkulka, která má místo kapuce malé červené autíčko.

Mrknula na počítadlo tachometru, ujely půldruhého kilometru. Už by pomalu měly narazit na Heřmaň, ale po vesnici nebylo ani památky. Cesta byla široká tak akorát a o boční skla se otíraly větve jako hladové prsty. Jednou už to u vyčnívajících kořenů chtěla vzdát, ale nakonec je pomalu přejela. Vůbec se jí nelíbilo, že se nemá kde otočit. Jestli na ně vyběhnou třeba dinosauři, bude muset zpátky couvat.

„Ještě kilometr, pak se vrátíme,“ oznámila nekompromisně.

Teta jen mlčky přikývla.

Co nás to proboha napadlo? vytýkala si. Staré paní to možná kvůli žalu nemyslí jasně, ale ty jsi jasně přemýšlet měla!

„Hele, kravky,“ ukazovala teta do lesa.

Mezi stromy se skutečně potulovalo pár pohublých krav. Zvědavě otáčely hlavu za projíždějícím autem.

O pár metrů dál na druhé straně cesty viděla Toňa malé políčko obehnané proutěným plotem. Pole uprostřed lesa?

Minutu nato vyjela felicie na mýtinu.

Toňa byla náhlým ústupem stromů tak překvapená, že prudce sešlápla brzdu.

Obě ženy se nevěřicně naklonily k přednímu sklu.

„Kriste pane na nebesích,“ zašeptala teta Milerová.
„Kdo to je?“

Toňa konečně nabrala vzduch do plic, vůbec si neuvědomila, že přestala dýchat.

Na mýtině bylo několik chatrčí, mezi nimi ohraďdy s prasaty a doutnající hliněné homole. Kolem stáli lidé, všichni na ně zírali.

„Já vím, kde jsme,“ hlesla Toňa a ukázala nalevo.

Teta se tam podívala. „Co myslíš, že to je?“

„Baba.“

„Myslíš ta zřícenina? Ale tohle přece není zřícenina.“

„No právě,“ špitla Toňa a zařadila jedničku. „Otočím to.“

Jenže stará paní už otevřela dveře a vystupovala. „Dobrý den,“ zvolala na přihlížející skupinku.

Jako když strelí do slepic. Lidé se rozprchli všemi směry. Jedna žena sebrala batole sedící v ohrádce mezi slípkami a rozběhla se za ostatními, další padla bezvládně naznak. Pouze jeden muž zůstal na místě, zaklekl a vzpínal ruce k nebesům.

„Počkejte, neutíkejte!“

Mělo to přesně opačný účinek. Zvedl se dokonce i modlíci se muž, jehož víra evidentně došla na kraj svých možností. Prchající sjednotili směr a proběhli branou tvrze.

„Sakra práce,“ zavrčela Toňa, vyřadila a zatáhla ruční brzdu. Motor ale nechala běžet. „Teto!“ sykla. „Pojď zpátky!“

Ale stará paní se skláněla nad omdlelou ženou. Toňa se ke dvojici vydala, ale než tam došla, ležící žena začala vrískat a plazit se od tety Milerové pryč. Když měla pocit, že je dostatečně daleko, vyskočila na nohy a vyrazila za svými druhy. Měla na sobě šaty v různých odstínech šedi, na hlavě čepec.

„Počkejte, kdo jste?“ volala za ní teta Milerová. „Co tu děláte?“

„Jedeme pryč!“ naléhala Toňa.

Brána tvrze se s bouchnutím zavřela.

„Tohle přece není Baba,“ spekovala stará paní a Toňa si uvědomila, že žalem, šokem nebo obojím ztratila soudnost. Prioritou bylo dostat ji do auta a zmizet, vědecké disputace mohou vést potom.

Toňa věděla naprosto přesně, co je tohle za místo. Táhle stávalo čtvercové torzo kamenné tvrze, z něhož býval pěkný výhled na soutok Zborovského potoka a Malše. Něco se sem s kamarády nachodila, dělali si tu ohničky, experimentovali s alkoholem a svému prvnímu klukovi tu dovolila sáhnout na prsa... Cedule oznamovala, že se jedná o zříceninu strážní věže z počátku 13. století. Četla ji tolikrát.

Jenže teď tu namísto ruiny stála tvrz v celé své nádheře. Hrozivá a agresivní. Obehnaná dřevěnou palisádou s masivní vstupní branou.

Teta Milerová nakukovala do okna jedné chatrče: „Haló, je někdo doma?“

Dokonce i Toňa měla problém se soustředit, vydala se směrem ke staré paní a myšlenky jí vířily v hlavě jako clona zastíňující rozumný úsudek. Slepice před ní utíkaly, pašáci v ohradě chrochtali, z vrcholů hliněných homolí se kouřilo.

To jsou milíře, uvědomila si. Uvnitř se pálí dřevěné uhlí.

Chatrče tu byly pouze čtyři, stěny z klacků a proutí vyplněné mazanicí z jílu, nosné trámy z hrubě opracovaných kmenů, na střechách slaměné došky. Otevřená okna bez skel.

Teta Milerová do jednoho nahlížela.

„Oni tam mají živou kozu!“

Toňa ji vzala jemně, ale neúprosně za loket a táhla ji zpět k autu.

Možná nastal okamžik přiznat si, že buď nějak odcestovaly do středověku, nebo středověk přišel k nim.

Ne, tohle není středověk! ujasňovala si v duchu. *Tohle je nějaká habadůra!*

I ona těžkopádně zpracovávala realitu, natož osmdesátiletá stařenka, které před chvílí zemřel životní druh.

Ozvalo se zavržení pantů. Křídla brány se otevřela a ven vyrazila trojice jezdců.

Toňa se stařenkou nemilosrdně šklubla směrem k autu.

„Musíme pryč!“

Jenže stará žena vůbec nespolupracovala, vypadala jako náměsíčná.

Toňa nikdy běžícího koně neviděla a jejich rychlost ji překvapila. Brzy budou u nich a odříznou jim ústup k autu.

Bezohledně ženu táhla.

„To bolí!“

Kdyby byla Toňa sama, stihla by to, jenže stařenka ji zdržovala. Upadla a Toňa ji musela zvednout. Dusot kopyt se blížil. Kličkyvaly mezi hliněnými homolemi, stařena znovu upadla. Kolem se mihlo obrovské koňské tělo.

Konečně, nastartovaná felda!

Jezdci se zastavili právě v okamžiku, kdy obě ženy narazily zadkem do kapoty auta. Stáli v půlkruhu sotva tři metry daleko.

Teta Milerová se definitivně vysmekla.

„Vlez dovnitř,“ zavrčela Toňa a sunula se podél levého blatníku. Zaregistrovala, že od tvrze se blíží další

skupina. Běží sice po svých, ale ozbrojeni jsou vším možným.

Muži na koních si je prohlíželi, blíž k zářivě rudému autu se jim našťestí moc nechtělo. Dva starší, jeden sotva patnáctiletý, malí, šlachovití. Jeden měl meč, dva sekeru.

„Co to děláš?“ křikla na tetu. „Vlez do auta!“

Jenže stařenka vykročila jezdcům v ústrety. Na tváři úsměv, ruce zvednuté v mírumilovném gestu.

Muži se začali hádat, koně vnímající jejich stres neklidně podupávali.

„Kdo jste?“ chtěla vědět stará paní.

Muži na ni křičeli, ale Toňa nebyla s to jim rozumět. Jednalo se o starý slovanský jazyk, trochu to připomínalo ruštinu.

Nejmladší jezdec seskočil. Jeho starší druhové na něj varovně hulákali, ale mladík jim nevěnoval pozornost. Jednou rukou držel uzdu, druhou natáhl směrem ke stařence.

Seskočil další jezdec. Levou rukou popadl kluka za halenu a stáhl ho zpět. Plynulým pohybem tasil meč a usekl tetě Milerové hlavu.

Toňa viděla, jak za kutálející se hlavou vlají šedé vlasy. Tělo stařenky, najednou bizarně maličké, se zhroutilo.

Na vteřinu vše zamrzlo. Toňa měla pocit, že už nikdy nebude schopna pohybu.

Pak ten vrah udělal krok směrem k ní a to ji konečně rozhýbalo.

Dva rychlé kroky a skočila do auta. Zabouchla za sebou a zacvakla kolík centrálního zamykání.

Muž s mečem zamyšleně nahlížel dovnitř. Tvář měl zbrázděnou vráskami, ale vlasy černé jako uhel. Mohlo mu být pětadvacet, nebo klidně šedesát.

Toňa se pohledem vrátila ke stařence. Bez pohybu ležela na boku, její oddělená hlava vypadala jako cizí předmět.

Muž váhavě natáhl ruku k Tonině obličejí. Když jeho prsty narazily na okno, ucukl, jako by dostal ránu proudem.

„To je sklo, blbečku,“ zavrčela Toňa.

Uvolnila brzdu, zařadila jedničku a sešlápla plyn.

Jenže auto jen poskočilo a chcíplo.

Ten pohyb všechny vyděsil, lidi i koně. Vrah s mečem se vyplašeně rozmáchl a zasadil střeše felicie úder. Zadunělo to a Toňa vyjekla.

Konečně dorazil dav ozbrojený vidlemi a motykami.

Toňa třesoucími se prsty znovu otočila klíčkem zapalování. Motor naskočil.

Jenže při pokusu rozjet se opět dosáhla jen prudkého poskočení.

Prosím tě, ne, tohle mi nedělej...

Pohledem znovu zavadila o mrtvou stařenku.

Muž s mečem si dodal kuráže, vrátil se k autu a přes sklo si prohlížel Toňu.

Otočila klíčkem, ale motor ne a ne naskočit. Tohle auto má ještě karburátor. Mohla to nějak uchlastat?

Na sklo zaťukala špička meče.

Startér se beznadějně protácel.

Otočila klíčkem zpátky, mučený startér ztichl. Podívala se na vraha paní Milerové. Popotáhla a po tváři se jí skoulela slza.

To mu možná dodalo odvahy. Pokud pláče, je zranitelná. Rozmáchl se a ostřím třískl do skla.

Okno se rozpadlo na stovky malých kousků a Toňa zavřeštěla. Chlap hrábl dovnitř, popadl ji za ruku a táhl ven.

Na to, jaký to byl střízlík, měl neuvěřitelnou sílu. Už byla venku levým ramenem. Jeho kumpáni mu běželi na pomoc.

Toňa popadla jeho zápěstí a zakousla se mu do ruky jako do flákoty pečeně.

Muž řval, ale ona nepřestávala. Zuby prořízly kůži a na jazyku cítila krev.

Pak dostala geniální nápad a pravou rukou praštila do klaksonu.

Ten zvuk měl devastující účinek. Chlap ji pustil a upadl, vesničaná se okamžitě dali na útěk.

Pustila klakson a otočila klíčkem. A auto nastartovalo!

Přes všechnu tu hrůzu se soustředila na jednu jedinou věc – pomalu pouštět spojku.

Felicie se rozjela. Zbrojnoši do ní bušili zbraněmi, kapota se pod úderu kroutila, přední okno prasklo, ale Toňa nabírala rychlost. Těsně se vyhnula mrtvé stárci a přitom prorazila ohrádku s prasaty. Otáčela se zpátky k lesu a projela malé políčko se vzrostlou pšenicí. Celou dobu přitom mlátila do klaksonu, jako by byl Nový rok. Lidé prchali. Spatřila toho vraha.

Pohnula volantem a zamířila přímo na něj. Vůbec nad tím neuvažovala, prostě ho chtěla přejet.

Nabrala ho levým blatníkem a muž odletěl. Pak srovnala volant a vjela do lesa.

Jela rychle. Boky narážela do kmenů, trčící kořeny přejížděla, až podvozek duněl, postupně urazila obě zrcátka.

Konečně dojela na křižovatku cest. Do zatáčky se však vrhla příliš prudce a rychlost ji vynesla mimo cestu. Felicie narazila bokem do stromu a zaklínila se. Zůstala nakřivo viset na kmeni a pravé přední kolo se protáčelo. Dveře se zabořily do země, a tak Toňa vylezla oknem.

Vyběhla z lesa a po panelovce do kopce.

Za jak dlouho ji začnou pronásledovat? Kdy je tu může očekávat? Jisté bylo jedno, nakonec se tu objeví a budou velmi, velmi naštvaní.

Vtrhla do domu.

„Mami?! Tati?!“

Nikdo se pochopitelně neozýval.

„Je někdo doma?!“ řvala z plných plic.

Ne, nikdo není doma... Nesmí se zdržovat. Na prahu se však zarazila. Vrátila se do kuchyně a na lednici přidala druhý vzkaz:

Jsem v pořádku, ale Milerovi jsou mrtví. Nemůžu na vás čekat, běžím pro pomoc do Doubravice.

Když tam nikdo nebude, tak poběžím až domů.

Miluju vás, Toňa.

Pak ještě připsala:

P.S.: V tom novém lese jsou nebezpeční lidé. V žádném případě tam nechod'te!!!!

Poslední řádek vyzníval naprosto šíleně. Buď zešílela ona a potřebuje pomoc, anebo zešílel svět a pomoc potřebuje tuplovaně.

Vyšla na zahradu, přelezla plot a vyškrábala se do kopce směrem k vysílači. Tady byl vítr mnohem silnější. Po blankytné obloze se vysokou rychlostí hnaly roztrhané mraky. Nic podobného nikdy neviděla.

Naposledy se podívala k lesu. Odsud byl ještě lepší výhled než z balkonu. Zdálo se, že nový les pokrývá zbytek Jihočeského kraje až někam k rakouským hranicím.

Rozběhla se do polí. Na západě je nějaká šílená verze Narnie, ale doufala, že na severu je stále důvěrně známý rok 2013. Stačí překonat dva kilometry polí a doběhnout do Doubravice.

2

KURTZ

Už byl dvakrát zraněn a dobře věděl, co je to bolest. Ale to, co prožíval právě nyní, se všem jeho zkušenostem naprosto vymykalo. Viděl utrpení ve všech formách, mnohá sám způsobil, ale až nyní dokázal s jistým respektem docenit, co jeho spolubojovníci (nebo jeho oběti) prožívali.

Hauptsturmführer Hermann Kurtz se kymácel ve věži tanku, motor Pantheru řval a jeho ocelový bok drtil omítku další příliš těsné uličky. Vítr mrštil prach přímo do Kurtzova zmučeného obličeje. Zvedl ruku,

aby si omítku vytřel z očí, ale včas se zarazil. Nechtěl se toho škvarku vůbec dotýkat.

Musí se na to dívat pozitivně, alespoň mu zůstaly obě oči.

Polil si obličej vodou. Na kratičký okamžik bolest polevila a nahradilo ji jen jakési pnutí. Když polní lahev vyprázdnil, gejzír bolesti se vrátil s novým zápallem.

Panther se konečně vymotal z městečka a vyjel do polí. Kurtz vzhlédl. Žádné nepřátelské stíhačky nebyly v dohledu.

Podíval se dolů na Tielmanna vykukujícího z pravého trupového průlezu.

„Rádio?“ zeptal se do hrdelní vysílačky.

Zástupce velitele se otočil a vzhlédl k němu: „Pořádnic. Znovu jsem prohlížel radiostanici, zdá se v pořádku. Jen se není s kým spojit.“

Kurtz přikývl. Rádio bylo dokonale hluché, minimálně na krátkých a středních vlnách. Znovu ho napadlo, zda náhodou válka neskončila, ale jim se to nikdo neobtěžoval oznámit.

Opět vzhlédl a prohlížel obzor. Báł se, že se stíhačka vrátí a dokončí, co začala. Napadla je včera večer a zničila dva tanky Kurtzovy roty. Právě stál ve věži, když explodovala nádrž čelního Tigeru.

„Jak je ti?“ zeptal se Tielmann.

„Cítím se jako sardinka na slunci.“

„Máš ještě morfin?“

„Nepotřebuju morfin, jsem ze železa, vzpomínáš?“

Sarkasmus si nedovolil doprovodit úšklebkem, báł se, že by mu obličej pukl jako krusta vepřové pečeně.

Řidič Krieger se na okruhu nervózně zasmál.

Tielmann povzbudivě kývl a znovu se otočil do směru jízdy. Silný vítr vháněl do Kurtzova spáleného obličejе prach italského venkova. Kdyby aspoň nežhnulo to zpropadené slunce!

Do cíle jim zbývá pár kilometrů. Je to jediné logické místo, kam se mohou stáhnout. Základna se zásobami pohonných hmot a munice byla důkladně skrytá před očima ze vzduchu. Pravděpodobně již bude opuštěná, přesto Kurtz doufal, že se tam setká aspoň s někým ze zbytku brigády.

Po cestě kráčela skupinka vesničanů, jedna žena doprovázená čtyřmi muži. Uhnuli do příkopu a vzhledli nahoru na znetvořeného Kurtze. Ti chlapi byli mladí a silní, ještě loni nepochybně sloužili v italské armádě. Jenže pak Italové svrhli Mussoliniho a začali lézt spojencům do zadele. Mají po boku Němců bránit národní socialismus, a ne se tu promenovat s kosami přes rameno a starat se o svou zasranou úrodu!

Kurtz natáhl závěr kulometu a otočil ho na skupinku za zádi.

Kulomet zaburácel a z postav se zaprášilo. Žena se snažila odplazit a druhá dávka ji téměř rozpúlila vedví.

Zbabělé italské krysy. Nikdy jim nevěřil.

Možná někdo zavraždil Vůdce a se Spojenci uzavřel mír.

Možná se válka propadla někam do pravěku... Ale pro Kurtze boj skončí, až on uzná za vhodné!

LUCIUS

Lucius Valerius Baro měl sen. Velmi příjemný, nutno podotknout. Odehrával se ve veřejných lázních, do nichž měli z nějakého důvodu přístup muži i ženy zároveň. Jedna z unadných dam se ponořila do bazénku s horkou vodou, v němž se vznášel i on, přivinula se k němu a její parfém mu polechtal chřípí.

V uchu ucítil její horký dech: „Jdi na sever.“

Chtěl se zeptat proč, ale slova mu od úst urvala bucina.

Zvuk toho velkého otravného rohu se rozléhal po celém komplexu lázní.

A troubil na poplach...

Lucius sebou trhl, a ještě než se pořádně probudil, držel v ruce meč.

„Domine,“ vpadl dovnitř jeho otrok Falco. „Je tu primipilus!“

Do stěn stanu bušil vítr. Ve vchodu se objevil Hilarius a trochu toho studeného vichru přinesl s sebou.

„Salve, prefekte!“ zaburácel.

Stát se primipilem vyžadovalo výjimečnou přízeň Nesmrtelných, člověk musel být svým způsobem šílený, aby té hodnosti dosáhl. Lucius o tom věděl své, až do loňského roku byl primipilem on.

„Co se děje?“

„Dovolil jsem si nechat zatroubit na poplach, pane,“ oznámil Hilarius.

Znali se osmnáct let, společně prolévali krev barbarů a postupovali vojenskou hierarchií. *Pane* ho Hilarius oslovoval jen v bitvě nebo těsně před ní.

Část Luciovy psýché ještě dlela v horké lázni s krásnou cizinkou, ale jeho tělo již bylo zcela vzhůru, po paměti se navlékal do pancíře a Falco mu připínal hollenní chrániče.

„Germáni?“ zeptal se.

Mír byl uzavřen před rokem, ale u té zvěře člověk nikdy neví. Právě proto stále ještě trčí v této Bohy zapomenuté zemi. Druhá a Desátá legie tu táboří už pět měsíců jen proto, aby Řím demonstroval svoje odhodlání.

Ach, Bellono, snad nás neobklíčili! Snad válka nezačala nanovo!

„Nejde o Germány,“ zavrtěl hlavou Hilarius.

Lucius si najednou uvědomil, že v očích přítele vidí strach. Párkrát za ty roky už společně stáli jednou nohou v Charonově bárce, ale strach tam neviděl nikdy.

Srdce se mu rozbušilo s novou intenzitou, strach je, jak známo, nakažlivý. Rychle si pro štěstí sáhl do záňadří na malý amulet.

Hilarius hledal správná slova. „Zdá se, že Třetí a Patnáctá zmizely,“ řekl nakonec.

„Co prosím?“

„Třetí a Patnáctá legie zmizely, pane,“ zopakoval Hilarius.

„Jak zmizely? Císař odtáhl?“

„Neodtáhl, pane. Zmizel.“

„A kam zmizel?“

„Můj pane...,“ začal rozpačitě Hilarius. „Nemám nejmenší tušení.“

Tak bezradného a vystrašeného ho ještě neviděl. Lucius si přes rameno přetáhl pochvu s mečem, popadl velitelskou přilbici a vyřítil se ven.

Hilarius murazil cestu: „Nejvyšší velitel!“ hulákal kolem sebe. „Prefekt přichází!“

Svívalo a tábor se utápěl v ranním šeru. Legie se chystala do bojové pohotovosti. Centurie stály u všech čtyř bran, poslední oddíly vybíhaly svah k obrannému valu. Trubač konečně přestal s tím strašným hlukem.

Lucius si narazil přilbici, vyběhl na val a postavil se k dřevěné palisádě. Vítr cloumal jeho velitelským chocholem jako s korouhví.

Před pár dny přitáhl císař z východu, a protože by se se dvěma legiemi a kohortou pretoriánů do stávajícího tábora nevešel, nechal si postavit nový. Na protějším kopci se mělo rozkládat jeho ležení a dole přímo u řeky měl stát nemocniční tábor... Ale nebylo tam nic.

A to tak, že doslova.

I kdyby se císař v noci z nějakého důvodu rozhodl odtáhnout, aniž by to Luciovi oznámil, po jeho táboře by zůstal val s rozrytou brázdou po kůlech, ušlapaná země od tisíců chodidel, vyhaslá ohniště a vyhloubené latríny... Jenže kopec byl lidskou rukou nedotčený. Stály na něm dokonce stromy! A ne ledajaké. Staré mocné duby to byly! Lucius s jistotou věděl, že ještě včera byl kopec holý jako zadek Germána.

Na vrcholu se objevili jezdci. Skoro si přál, aby to byli Markomani, to by dávalo aspoň trochu smysl. Jenže tohle byla římská jízdní auxilie, kterou vyslal Hilarius.

Jezdci se tam chvíli bezradně motali a pak vyrazili zpět k táboru.

O pár okamžiků později projeli branou a dekurion seskakoval ještě za jízdy. Doběhl k Luciovi a zasalutoval.

„Řekneš mi to uvnitř,“ zarazil ho Lucius. „Hilarie, porada v mém stanu! Svolej všechny tribuny!“

Ještě chvíli postával na valu a prohlížel si terén, vítr do něj zatím bušil, jako by z něj chtěl vytlouct duši. Šero ustupovalo rannímu slunci a Lucius si mezi oběma kopci všiml sotva postřehnutelné linie. Travniny na druhé straně měly jinou výšku i odstín.

Legie se měly vystřídat a císař měl s Druhou a Desátou vyrazit na jih k hraničním říše. Proto včera pořádal malou hostinu, na kterou pozval všechny velitele legií, starší tribuny i svého syna Commoda.

„Centurione, stále platí bojová pohotovost. Kdyby se kdokoli objevil, a to včetně našich, trub na poplach!“

Lucius se vrátil do stanu a vmáčkl se mezi důstojníky stojící kolem stolu pokrytého mapami. Stan byl v táboře suverénně největší, ale i tak se v něm tísnili jako sardele v sudu. Pět vojenských tribunů, primipilus a velitel jízdy. Hleděli na Lucia, jako by v jeho tváři chtěli vyčíst odpovědi.

Lucius na sobě nedával znát šok, který prostupoval celou jeho bytostí, už dávno se naučil, že musí vypadat sebejistě, i kdyby z oblohy hovna padala.

„Tak, dekurione, mluv,“ vyzval jezdce klidným hlasem.

Na protějším kopci ani v jeho okolí nenašli průzkumníci sebemenší známku lidské činnosti, terén je trochu jinak zvlněný a zarostlý vegetací, řeka na jednou končí malým vodopádem a dál si vytváří zcela

nové koryto. Po císaři a jeho legiích není v okruhu jedné míle ani stopa.

Lucius dekuriona zavázal mlčením a propustil ho.

„Kouzla severských bohů,“ zašeptal tribun Arius.

Lucius udeřil pěstí do stolu, až se zvrhl pohárek s vodou.

„Řekneš to ještě jednou, chlapče, a zbiju tě do bezvědomí.“

Mladý tribun mu vrátil zpupný výraz. To by si nedovolil ani jeden z devíti tisíc mužů v táboře. Na rozdíl od ostatních tribunů totiž přišel do legie až po válce, a spíše jen proto, aby si odškrtl vojenskou povinnost na kariérním seznamu. Zbylí tribunové sice patřili do jezdeckého stavu, ale současně to byli profesionální vojáci, kteří dali legii svůj díl krve, kdežto mladý Arius pocházel ze senátorské rodiny a jeho papá, přítel samotného císaře, byl bohatý jako Midas.

„Chceš snad odporovat vrchnímu veliteli?“ zeptal se už klidně Lucius.

Mladík se nadechl k odpovědi, ale pro své vlastní dobro ji nakonec nevyřkl. Lucius sice byl paradoxně společensky nejníže postaveným mužem ve stanu, ale Arius si uvědomil, že tady společenský žebříček neplatí, tady platí hodnosti. A v případě úmrtí legáta a staršího tribuna (či v případě jejich zmizení) se stává vrchním velitelem prefekt tábora.

„Pochopitelně se bude šuškat, že jsme obětí zvrácené severské magie,“ pokračoval Lucius. „A vy, důstojníci, budete každou takovou pověru tvrdě trestat. Jsme Řím a s námi jsou tu naši Bohové, je to jasné?“

Bylo to jasné.

Stejně jako Toňa i Lucius přemýšlel nad dalším postupem. Zůstat na místě? Ustoupit do známého světa? Nebo se vydat do neznáma? A stejně jako ona se rozhodl pro třetí možnost.

Vzpomněl si totiž na svůj sen. A sny, jak známo, nebylo radno podceňovat. Prostřednictvím snů totiž mluvili Bohové.

„Vyrážíme na sever. Okamžitě,“ pronesl a podíval se každému muži do očí. „Tady necháme hlídku, kdyby se imperátor vrátil.“

„Skvělé rozhodnutí, pane,“ souhlasil Hilarius. „Císař může potřebovat naši pomoc.“

4

TOŇA

Toňa běhala ráda. Ještě na střední se atletice věnovala docela intenzivně, její tratí byla patnáctistovka. Jenže dva kilometry mezi Nedabylí a Doubravicí jí daly zabrat. Pole bylo promáčené a adidasky měla obalené blátem, na otevřeném prostoru měl vítr parametry orkánu a dvakrát do ní vrazil tak mocně, že ji porazil. Sílu z ní vysával i strach, že se každým okamžikem objeví jezdcí s tasenými meči. Domky na vrcholu mírného kopečku znamenající začátek Doubravice však byly silnou motivací. Dobíhala k nim téměř bez dechu.

Po levici spatřila starou okresku, která na druhé straně kopce protínala vesnici a vedla dál až do

Českých Budějovic. Toňa přibíhala k řadě domků na okraji Doubravice. Na rohu stála lékárna, napravo od ní následovaly čtyři rodinné domy, hned v prvním bydlela Soňa, Tonina kamarádka z gymplu. Toňa a Soňa – nerozlučná dvojka.

Konečně opustila pole a o obrubník asfaltky, která odbočovala z okresky, si stírala bláto z podrážek. Prošla kolem lékárny, do níž se vcházelo z hlavní ulice, a došla k brance sousedního domku.

U zvonku na okamžik zaváhala. Sonini rodiče možná budou v práci, ale Soňa by měla být doma. Část prázdnin chtěly strávit společně, nebýt zrušení letů kvůli erupci islandské sopky, už by byly na Menorce. Až někdo otevře dveře, co mu Toňa poví? Že část Nedabyle zmizela a starou paní Milerovou stal středověký velmož?

Nemělo smysl o tom přemýšlet, bude improvizovat. Zmáčkla zvonek.

Nic se nestalo.

Zmáčkla ho ještě jednou a podržela. Ale zvonění se z interiéru neozývalo. I tady možná vzala elektřina za své. Ale to přece nic nedokazuje, ne? Možná je na vině ten orkán.

Toňa se s jistým pocitem provinění natáhla a zevnitř si otevřela branku. Věděla, že ji nikdy nikdo nezamyká. Došla ke vchodovým dveřím a na zápraží se ostražitě rozhlížela. Žádní jezdcí v dohledu.

Bylo zvláštní, že tady na prahu moderního domu z jednadvacátého století ztrácely prožité hrůzy na věrohodnosti. Díky artefaktům ze známé reality se opět přikláněla spíš k tomu, že trpí závažnou duševní po-

ruchou a že to všechno byla jen halucinace. Její chorý mozek si možná vymyslel i smrt tety Milerové.

Zaklepala na dveře.

„Haló, je někdo doma?“

Zaklepala znovu, důrazněji.

Nic. Jen dunící víchř.

Srdce cítila až v krku, nic z toho, co viděla, se jí nelíbilo. Okreska, po které neprojelo jediné auto, přestože je dopoledne všedního dne, absence obvyklých zvuků, které během pracovního dne vydává zalidněná vesnice – doprava, bzučení cirkulárky, štěkot psů...

Zkusila kliku a modlila se, aby bylo zamčeno.

Jenže nebylo a Toňa si otevřela. To by ale mohlo znamenat, že je někdo doma.

„Soňo? Jsi tu?“ zakřičela do chodby. A ještě pro jistotu: „To jsem já, Toňa.“

V domě vládl přízračný klid.

Vkročila dovnitř a tiše za sebou zavřela. Kráčela chodbou a na dlažbě zanechávala kousky bláta.

„Haló, haló?“ pokoušela se o veselý tón. Hlavně kvůli sobě. „Kde jste kdo?“

Kuchyně i jídelna s obývánkem byly prázdné. Zahнула za roh, měla před sebou dveře do koupelny a prosklené dveře do ložnice Soniných rodičů.

Skleněnou výplň prosvítalo denní světlo, mezerou pode dveřmi fičela meluzína.

Měla by se sebrat a utéct.

Jenže místo toho stlačila kliku a otevřela.

Sonin tatínek ležel v posteli. Ve zdi zela obrovská díra, která místo pohledu na zbytek Doubravice nabízel výhled na rozkvetlou louku.

To, co rozřízlo dům, přetalo i postel. Toňa k ní pomalu došla. Muž ležel na zádech a měl klidný výraz, oči milosrdně zavřené. Úhledný řez vedl napříč jeho tělem, sebral mu levou paži a polovinu trupu, z pravé nohy zbýval jen pahýl stehna. Příkrývka i matrace byly nasáklé krví.

Toňa se trásla stále víc. Jen tam stála, vibrovala a pokoušela se nadechnout. Pořád se jí nedařilo zhluboka nabrat vzduch, jako by se kapacita plic smrskla na nezbytné minimum. Opět se jí zmocňovala závrať. Uvědomila si, že každým okamžikem omdlí. Silou vůle se soustředila na vlastní dech, dokud se nedokázala pomalu nadechnout a dlouze vydechnout.

Vtom si všimla, že na zbytku druhého polštáře leží několik loken světlých vlasů. Vše, co zbylo ze Soniny maminky.

Stejná událost, která rozřízla panelovku vedoucí k Toninu domku a odstranila zbytek Nedabyle, přetala i tento dům. Lízlo ho to jen přes roh, ale právě v místě ložnice. Sonina máma zmizela celá, a pokud se zase někde zhmotnila, objevila se vedle krvavých zbytků svého manžela.

„Dobře,“ prikyvovala si Toňa pro sebe a pomalu od té zruďné podívané couvala. „OK... dobře.“

Tři mrtvoly za jediný den je relativně dost, ale omdlít prostě nemůže. Přestože je to tak lákavé.

Vycouvala do chodby a zavřela za sebou. Až ke vchodovým dveřím šla pozpátku, jako by se bála, že si mrtvola otevře, bude se za ní plazit a za sebou táhnout střeva.

„Dobře... dobře. OK...“

Zastavila se a podívala na točité schodiště vedoucí do patra. Tam měla pokojík její kamarádka. Nechtělo se jí tam, obávala se, že pohled na rozčtvrcenou Soňu by ji psychicky dorazil, přesto se vydala nahoru.

Obávala se zbytečně. Ještě než otevřela, bylo jasné, že z pokojíku toho moc nezbylo. Plakáty pleskaly ve větru a díra ve zdi vysávala vlající závěsy. Soňa zmizela i s celou postelí. Možná to tak bylo lepší.

Toňa tiše seběhla do přízemí, vyšla na ulici a potichu za sebou zavřela branku. Jako by se bála, že sebe-menší hluk vytvoří z mrtvolky zombie.

Zůstala nerozhodně stát na asfaltce. Napadlo ji, zda náhodou není posledním člověkem na Zemi.

Ne, posledním určitě není, máme tady ještě lidi ze třináctého století, kteří ji možná hledají. Rozhlédla se, ale nikde ji naštěstí neviděla.

Vydala se po asfaltce podél domů. Linie zlomu je vzala zešikma, rohová lékárna možná zůstala celá, ale Sonin domek utrpěl zásah přes severovýchodní cíp, třetí dům stál hlouběji v zahradě, aby si sousedi nekoukali do oken, předními okny a vchodovými dveřmi byla vidět obloha. Čtvrtý dům, stojící zase o něco v popředí, byl zasažen podobně a z pátého nezbylo víc než čelní zeď. Vypadalo to jako filmové kulisy. Jako nějaké pitomé westernové městečko.

Terén na druhé straně zlomu byl o metr níže, do dálky se táhla pláň s vysokými zvlněnými travinami. Nikde nikdo. Seskočila na druhou stranu a obcházela tu scenérii. Řez byl naprosto rovný a čistý. Zarovnával do jedné linie zeminu, v níž byly vidět jednotlivé vrstvy a zející díry odpadního potrubí, přetínal betonovou

základovou desku a odhaloval strukturu tvárníc i za-
teplení. Domy byly rozříznuté napříč všemi patry a vy-
padaly jako scéna z nějakého potrhlého filmu Wese
Andersona. Jen chyběly ty postavičky, které by si ho-
věly ve svých pokojích. Toňa nechápavě civěla na čistě
rozříznuté střešní trámy i nábytek, který ležel nakři-
vo, protože mu na jedné straně chyběly nožičky.

U jednoho domu stála na linii zlomu garáž. Průřez
automobilem vypadal jako exponát technického mu-
zea, tedy až na uniklé kapaliny, které zadělaly zbylou
polovinu motoru.

„Kamaráde!“

Toňa překvapeně vzhledla.

„Nazdar, kamaráde!“

Ozývalo se to ze druhého patra, poodstoupila něko-
lik kroků.

„Nazdaaar!“

V kleci tam poskakoval papoušek.

„Kamaráááde!“

Toňa vylezla do obývacího pokoje, otevřela si do
chodby a opět zvolala to svoje *Haló, haló!*, aniž by če-
kala odpověď. Po schodech vyšla do patra a otevřela si
v pokoji, z něhož zbývala sotva třetina. Pokud tu ně-
kdo spal, zmizel i s postelí.

*To, krucinál, nemohl někdo spát na jižní straně ba-
ráku?*

„Pusinku!“ hlásil jediný živý tvor, který přežil vy-
mazání Doubravice.

Toňa otevřela klec. Papoušek vyskočil na okraj dví-
řek, vítr mu čebral pírka.

„Pusinku! Kamaráááde!“

„Promiň, víc pro tebe udělat nemůžu,“ odpověděla Toňa.

Věděla, že pták bude těžko přežívat, ale je léto a rozhodně je to lepší než ho nechat umřít hladu zavřeného v kleci.

Papoušek popolétl na okraj uříznuté podlahy a zvědavě se rozhlížel. Byl odsud lepší výhled. O několik kilometrů dál se pláň měnila v lesní porost, ale okreska odsud vidět nebyla. Toňa se na ni vrátí a uvidí, kam ji dovede. Měla však neblahý pocit, že až do Budějovic to nebude.

Vítr k ní přinesl známý zvuk – rytmické klapání. Klapot koňských kopyt.

Jsou tady!

Opatrně došla k oknu a skrze záclonu vyhlédla na ulici. Pomalu po ní kráčeli tři koně, tři muži si ostražitě prohlíželi torza domů. Na výpravu se vybavili drátěnými košilemi a přilbami, kromě zbraní měli tentokrát i štíty. Byli to ti samí, kteří ji napadli u Baby. Zastavili a začali se dohadovat.

Toňa po kolenou prolezla dveřmi na chodbu. Schodiště bylo jediné místo v domě skryté pohledu zvenčí. Pokud se však rozhodnou vlézt dovnitř, najdou ji.

Seděla na posledním schodu a objímala si kolena. V krvi jí kolovalo tolik adrenalinu, že se opět roztrásla.

Co bude dělat, až ji najdou? Zkusí se s nimi domluvit? Vzhledem k tomu, že jednoho z nich přejela autem, to nebude snadné.

Slyšela, jak na sebe křičí. Možná se hádají, co dělat dál. Toňa celou duší doufala, že budou mít z moderních